

hvor vi allerede kunne notere, at der var bred politisk tilslutning til aftalen mellem staten og A.P. Møller – Mærsk.

Det giver mig anledning til her at gentage, hvad jeg tidligere har sagt, nemlig at vi i Venstre er overordentlig tilfredse med den brede tilslutning, som aftalen har fået fra Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne. Det er der anledning også i dag til at glæde sig over og sige tak for.

Det er en aftale, som rækker langt ud i fremtiden, som sikrer, at vi får en optimal udnyttelse af undergrunden i Nordsøen, hvorved vi ikke får et break i operationerne derude, som sikrer, at de nuværende operatører kender vilkårene og kan investere i forvisning om, at de er skrevet ned i den foreliggende aftale, og sikrer, at de er meget detaljerede og til at forholde sig til, ikke mindst med den præcisering, som vi modtog i går i Folketingets Energipolitiske Udvalg, omkring kompensationsdelen i aftalens kapitel 6.

Kl. 15.55

Det, vi her behandler, er undergrundsforslaget L 48, og så er det L 62 om kulbrintebeskatningen. Det forslag, som jeg først vil tale om, er L 48, og det er jo simpelt hen en følgelovgivning af selve aftalen, der skal skabe de lovmæssige rammer til en udvidelse af det hidtidige maksimale tidsrum for tildeling og forlængelse af koncessioner, sådan at vi kan rumme aftalen ud over det, der er beskrevet frem til 2012. Det er en ganske naturlig revision af forlængelsen af undergrundsløven, som regulerer koncessionsvilkårene for udvinding af kulbrinter i Nordsøen. Det kan vi fra Venstres side fuldt ud tilslutte os. Det er en naturlig forudsætning for at effektuere den aftale, der er indgået.

Og så vil Venstres skattepolitiske ordfører, hr. Peter Christensen, sige noget om L 62, selve kulbrinteforslaget.

Peter Christensen (V):

Store dele af den aftale, der er blevet indgået mellem staten og bevillingshaverne, udmøntes med ændringer i skattesystemet. Derfor skal det her lovforslag som sagt også ses i sammenhæng med L 48.

Formålet med ændringerne er primært at sikre staten en større andel af værdierne i Nordsøen. Desuden vil ændringerne betyde, at vi fremover vil få et langt mere enkelt og robust og virkelighedsnært skattesystem til at beskatte aktiverne i Nordsøen.

Først og fremmest glæder jeg mig over, at der er blevet indgået en frivillig aftale og tillykke til regeringen med den.

Nogle vil sikkert sådan undre sig over, hvordan regeringen kunne få eneretsbevillingshaverne, DUC, til at indgå en aftale, der frem til 2042 vurderes at give yderligere 31 mia. kr. til staten eller på kort sigt – altså frem til 2012 – næsten 2,5 mia. kr. mere om året.

Svaret ligger i L 48, den anden del af loven. Og derfor kan man måske sådan lidt groft sige, at skattedelen er til fordel for staten og loven om undergrundsindvinding til fordel for bevillingshaverne – og dog, for til trods for den højere beskatning så er skatteforenklingerne klart til fordel for alle parter.

Hvis man kort gennemgår de gamle regler, så var der en rørledningsafgift, der var royaltybeskatning, der var den almindelige selskabskat, og så var der en kulbrinteskate. Når jeg tøver lidt ved kulbrinteskatten, er det, fordi den var der, men den har ikke været voldsomt brugt, og det skyldes, at der var nogle helt specielle vilkår gældende for kulbrinteskatten.

Det hele bliver jo godt og grundigt forenklet, for med de nye regler vil der være en overskudsandel. Der vil selvfølgelig fortsat være den almindelige selskabsskat, og så vil der være en lavere kulbrinteskate, men en meget mere enkel måde at beregne kulbrinteskatten på. Så samfundets gevinster består altså ikke kun i, at selve beskatningen øges, men også i, at der vil være mere at beskatte. Det er til gavn både for selskabet og for samfundet.

Sluttelig vil jeg så tilføje, at vi i Venstre glæder os over, at det var muligt at nå til forståelse imellem de to forhandlingsparter. Dette af flere grunde:

For det første ville et operatørskifte i 2012 betyde et betydeligt tab for det danske samfund. A.P. Møller – Mærsk kender området, og værdifuld viden ville forsvinde, og det ville tage år at retablere den, hvis der skulle komme et operatørskifte – og det er vel at mærke viden, som gavner både samfundet og selskabet.

For det andet har vi med aftalen opnået at forlænge eneretsbevillingen og øget samfundets gevinst uden at bryde med gamle aftaler. Og for Venstre er det afgørende, at staten forbliver en troværdig aftalepartner. Det ansvar påhviler altså kun os politikere, og derfor vil jeg også tilføje, at i Venstre vil vi respektere både den gamle og også den nye aftales ord og ånd helt frem til 2042. Det betyder, at staten ikke fremover ad